

KONWENCJA

między

RZECZĄPOSPOLITĄ POLSKĄ

A

KRÓLESTWEM DANII

**W SPRAWIE UNIKANIA PODWÓJNEGO OPODATKOWANIA I
ZAPOBIEGANIA UCHYLANIU SIĘ OD OPODATKOWANIA W
ZAKRESIE PODATKÓW OD DOCHODU I MAJĄTKU**

KONWENCJA

między

Rzeczpospolitą Polską a Królestwem Danii w sprawie unikania podwójnego opodatkowania i zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania w zakresie podatków od dochodu i majątku

Rzeczpospolita Polska i Królestwo Danii, pragnąc zawrzeć Konwencję w sprawie unikania podwójnego opodatkowania i zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania w zakresie podatków od dochodu i majątku,

Uzgodniły, co następuje:

Artykuł 1
ZAKRES PODMIOTOWY

Niniejsza Konwencja dotyczy osób mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w jednym lub w obu Umawiających się Państwach.

Artykuł 2
PODATKI, KTÓRYCH DOTYCZY KONWENCJA

1. Niniejsza Konwencja dotyczy podatków od dochodu i majątku, bez względu na sposób ich poboru, pobieranych na rzecz każdego Umawiającego się Państwa, jego jednostek terytorialnych lub organów lokalnych.
2. Za podatki od dochodu i majątku uważa się wszystkie podatki, które pobiera się od całego dochodu, od całego majątku albo od części dochodu lub części majątku, włączając podatki od zysku z przeniesienia tytułu własności majątku ruchomego lub nieruchomego, podatki od całkowitych kwot pensji lub wynagrodzeń wypłacanych przez przedsiębiorstwa, jak również podatki od przyrostu majątku.
3. Do obecnie istniejących podatków, których dotyczy Konwencja, należą:
 - a) w Polsce:
 - i) podatek dochodowy od osób fizycznych, i
 - ii) podatek dochodowy od osób prawnych,
(zwane dalej „podatkiem polskim”);
 - b) w Danii:
 - i) państwowy podatek dochodowy
(indkomstskatten til staten);
 - ii) komunalny podatek dochodowy
(den kommunale indkomstskat);
 - iii) podatek dochodowy na rzecz okręgowych jednostek administracyjnych (den amtskommunale inndkomstskat);

iv) podatek od szacowanej wartości majątku nieruchomego (ejendomsvaerdiskatten);

(zwane dalej „podatkiem duńskim”).

4. Niniejsza Konwencja będzie miała także zastosowanie do wszystkich podatków takiego samego lub w istotnym stopniu podobnego rodzaju, które po podpisaniu niniejszej Konwencji zostaną wprowadzone obok już istniejących podatków lub w ich miejsce. Właściwe organy Umawiających się Państw będą informowały się wzajemnie o zasadniczych zmianach dokonanych w ich ustawodawstwach podatkowych.

Artykuł 3

DEFINICJE OGÓLNE

1. W rozumieniu niniejszej Konwencji, jeżeli z kontekstu nie wynika inaczej:
- a) określenia „Umawiające się Państwo” i „drugie Umawiające się Państwo” oznaczają, w zależności od kontekstu, Polskę lub Danię;
 - b) określenie „Polska” oznacza Rzeczpospolitą Polską, a użyte w sensie geograficznym oznacza cały obszar, na którym stosowane jest polskie ustawodawstwo podatkowe;
 - c) określenie „Dania” oznacza Królestwo Danii, a użyte w sensie geograficznym oznacza cały obszar, na którym stosowane jest duńskie ustawodawstwo podatkowe;
 - d) określenie „osoba” oznacza osobę fizyczną, spółkę oraz każde inne zrzeszenie osób;
 - e) określenie „spółka” oznacza osobę prawną lub inną jednostkę organizacyjną, którą dla celów podatkowych traktuje się jako osobę prawną;
 - f) określenie „przedsiębiorstwo” odnosi się do prowadzenia jakiejkolwiek działalności gospodarczej;
 - g) określenia „przedsiębiorstwo Umawiającego się Państwa” oraz „przedsiębiorstwo drugiego Umawiającego się Państwa” oznaczają odpowiednio, przedsiębiorstwo prowadzone przez osobę mającą

miejsce zamieszkania lub siedzibę w jednym Umawiającym się Państwie i przedsiębiorstwo prowadzone przez osobę mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie,

- h) określenie „transport międzynarodowy” oznacza wszelki transport statkiem morskim, statkiem powietrznym lub pojazdem transportu drogowego, eksploatowanym przez przedsiębiorstwo, którego faktyczny zarząd znajduje się w Umawiającym się Państwie, z wyjątkiem przypadku, gdy taki statek morski, statek powietrzny lub pojazd transportu drogowego jest eksploatowany wyłącznie między miejscami położonymi w drugim Umawiającym się Państwie,
- i) określenie „właściwy organ” oznacza:
 - i) w przypadku Polski - Ministra Finansów lub jego upoważnionego przedstawiciela;
 - ii) w przypadku Danii - Ministra d/s Podatkowych lub jego upoważnionego przedstawiciela,
- j) określenie „obywatel” oznacza:
 - i) każdą osobę fizyczną posiadającą obywatelstwo Umawiającego się Państwa,
 - ii) każdą osobę prawną, spółkę osobową lub stowarzyszenie utworzone na podstawie ustawodawstwa obowiązującego w Umawiającym się Państwie,
- k) określenie „działalność gospodarcza” obejmuje wykonywanie wolnego zawodu lub innej działalności o samodzielnym charakterze.

2. Przy stosowaniu niniejszej Konwencji przez Umawiające się Państwo, jeżeli z kontekstu nie wynika inaczej, każde określenie w niej nie zdefiniowane, będzie miało takie znaczenie, jakie ma ono w danym czasie w przepisach prawnych tego Państwa w zakresie podatków, do których ma zastosowanie niniejsza Konwencja, przy czym znaczenie wynikające z ustawodawstwa podatkowego tego Państwa ma pierwszeństwo przed znaczeniem nadanym określeniu przez inne przepisy prawne tego Państwa.

Artykuł 4

MIEJSCE ZAMIESZKANIA LUB SIEDZIBA

1. W rozumieniu niniejszej Konwencji, określenie „osoba mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie” oznacza każdą osobę, która zgodnie z prawem tego Państwa podlega tam opodatkowaniu z uwagi na jej miejsce zamieszkania, miejsce stałego pobytu, siedzibę zarządu albo inne kryterium o podobnym charakterze i obejmuje również to Państwo, jego jednostkę terytorialną lub organ lokalny. Określenie to nie obejmuje osób, które podlegają opodatkowaniu w tym Państwie w zakresie dochodu osiąganego tylko ze źródeł w tym Państwie lub z tytułu majątku położonego tylko w tym Państwie.
2. Jeżeli, stosownie do postanowień ustępu 1, osoba fizyczna ma miejsce zamieszkania w obu Umawiających się Państwach, to jej status określa się według następujących zasad:
 - a) osobę uważa się za mającą miejsce zamieszkania w tym Państwie, w którym ma ona stałe miejsce zamieszkania; jeżeli ma ona stałe miejsce zamieszkania w obu Umawiających się Państwach, to uważa się ją za mającą miejsce zamieszkania tylko w tym Państwie, z którym ma ona ściślejsze powiązania osobiste i gospodarcze (ośrodek interesów życiowych),
 - b) jeżeli nie można ustalić, w którym Państwie osoba ma ośrodek interesów życiowych, albo jeżeli nie posiada ona stałego miejsca zamieszkania w żadnym z Państw, to uważa się ją za mającą miejsce zamieszkania tylko w tym Umawiającym się Państwie, w którym zwykle przebywa,
 - c) jeżeli przebywa ona zazwyczaj w obu Państwach lub nie przebywa zazwyczaj w żadnym z nich, to uważa się ją za mającą miejsce zamieszkania tylko w tym Państwie, którego jest obywatelem,
 - d) jeżeli osoba jest obywatelem obydwu Państw lub nie jest obywatelem żadnego z nich, to właściwe organy Umawiających się Państw rozstrzygną sprawę w drodze wzajemnego porozumienia.
3. Jeżeli, stosownie do postanowień ustępu 1, osoba nie będąca osobą fizyczną, ma siedzibę w obu Umawiających się Państwach, to uważa się, że

ma ona siedzibę w tym Umawiającym się Państwie, w którym znajduje się miejsce jej faktycznego zarządu.

Artykuł 5

ZAKŁAD

1. W rozumieniu niniejszej Konwencji, określenie „zakład” oznacza stałą placówkę, poprzez którą całkowicie lub częściowo prowadzona jest działalność przedsiębiorstwa.
2. Określenie „zakład” obejmuje w szczególności:
 - a) siedzibę zarządu,
 - b) filię,
 - c) biuro,
 - d) fabrykę,
 - e) warsztat,
 - f) kopalnię, źródło ropy naftowej lub gazu, kamieniołom albo każde inne miejsce wydobywania zasobów naturalnych.
3. Plac budowy, prace budowlane lub instalacyjne stanowią zakład tylko wtedy, jeżeli trwają dłużej niż dwanaście miesięcy.
4. Instalacja lub urządzenie wiertnicze lub statek wykorzystywane do wydobywania zasobów naturalnych stanowią zakład tylko wtedy, jeżeli trwają lub jeżeli działalność z nimi związana trwa dłużej niż 90 dni. Działalność prowadzona przez przedsiębiorstwo powiązane z innym przedsiębiorstwem będzie traktowana jako działalność przedsiębiorstwa, z którym to przedsiębiorstwo jest powiązane, jeżeli działalność ta:
 - a) jest co do swej istoty taka sama jak działalność prowadzona przez ostatnie wymienione przedsiębiorstwo, i
 - b) dotyczy tego samego projektu lub przedsięwzięcia,z zastrzeżeniem i w granicach, w jakich taka działalność jest prowadzona w tym samym czasie. W rozumieniu tego ustępu uważa się, że przedsiębiorstwa są powiązane jeżeli te same osoby uczestniczą

bezpośrednio lub pośrednio w zarządzaniu, kontroli lub kapitale tych przedsiębiorstw.

5. Bez względu na poprzednie postanowienia tego artykułu, określenie „zakład” nie obejmuje:
 - a) użytkowania placówek, które służą wyłącznie do składowania, wystawiania lub wydawania dóbr lub towarów należących do przedsiębiorstwa,
 - b) utrzymywania zapasów dóbr lub towarów należących do przedsiębiorstwa wyłącznie w celu składowania, wystawiania lub wydawania,
 - c) utrzymywania zapasów dóbr lub towarów należących do przedsiębiorstwa wyłącznie w celu przerobu przez inne przedsiębiorstwo,
 - d) utrzymywania stałej placówki wyłącznie w celu zakupu dóbr lub towarów albo w celu zbierania informacji dla przedsiębiorstwa,
 - e) utrzymywania stałej placówki wyłącznie w celu prowadzenia dla przedsiębiorstwa jakiegokolwiek innej działalności o charakterze przygotowawczym lub pomocniczym,
 - f) utrzymywania stałej placówki wyłącznie w celu prowadzenia któregośkolwiek rodzaju działalności, o jakich mowa w punktach a) do e), pod warunkiem jednak, że całkowita działalność tej placówki, wynikająca z takiego połączenia rodzajów działalności ma charakter przygotowawczy lub pomocniczy,
6. Bez względu na postanowienia ustępów 1 i 2, jeżeli osoba, z wyjątkiem niezależnego przedstawiciela w rozumieniu ustępu 7, działa w imieniu przedsiębiorstwa oraz posiada i zwyczajowo wykonuje pełnomocnictwo do zawierania umów w Umawiającym się Państwie w imieniu przedsiębiorstwa, to uważa się, że przedsiębiorstwo to posiada w tym Państwie zakład, w zakresie każdego rodzaju działalności, jaką osoba ta podejmuje dla przedsiębiorstwa, chyba że czynności wykonywane przez tę osobę ograniczają się do rodzajów działalności, wymienionych w ustępie 5, które gdyby były wykonywane za pośrednictwem stałej placówki nie powodowałyby uznania tej placówki za zakład na podstawie postanowień tego ustępu.

7. Nie uważa się, że przedsiębiorstwo posiada zakład w Umawiającym się Państwie tylko z tego powodu, że wykonuje ono w tym Państwie czynności przez maklera, generalnego komisanta albo przez jakiegokolwiek innego niezależnego przedstawiciela, pod warunkiem, że te osoby działają w ramach swojej zwykłej działalności.
8. Fakt, że spółka mająca siedzibę w Umawiającym się Państwie kontroluje lub jest kontrolowana przez spółkę, która ma siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, albo która prowadzi działalność w tym drugim Państwie (przez posiadany tam zakład albo w inny sposób), nie wystarcza, aby którąkolwiek z tych spółek uważać za zakład drugiej spółki.

Artykuł 6

DOCHÓD Z MAJĄTKU NIERUCHOMEGO

1. Dochód, osiągany przez osobę mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie z majątku nieruchomego (włączając dochód z gospodarstwa rolnego lub leśnego), położonego w drugim Umawiającym się Państwie, może być opodatkowany w tym drugim Państwie.
2. Określenie „majątek nieruchomy” ma takie znaczenie, jakie nadaje mu prawo tego Umawiającego się Państwa, na terytorium którego dany majątek jest położony. Określenie to obejmuje w każdym przypadku mienie przynależne do majątku nieruchomego, żywy i martwy inwentarz gospodarstw rolnych i leśnych, prawa, do których mają zastosowanie przepisy prawa powszechnego dotyczące własności ziemi, prawa użytkowania nieruchomości, jak również prawa do stałych i zmiennych świadczeń z tytułu eksploatacji lub prawa do eksploatacji złóż mineralnych, źródeł i innych zasobów naturalnych; statki morskie, statki żeglugi śródlądowej, statki powietrzne i pojazdy transportu drogowego nie stanowią majątku nieruchomego.
3. Postanowienia ustępu 1 stosuje się do dochodu osiągniętego z bezpośredniego użytkowania, dzierżawy lub innego rodzaju użytkowania majątku nieruchomego.
4. Postanowienia ustępów 1 i 3 stosuje się również do dochodu z majątku nieruchomego przedsiębiorstwa.

Artykuł 7

ZYSKI PRZEDSIĘBIORSTW

1. Zyski przedsiębiorstwa Umawiającego się Państwa podlegają opodatkowaniu tylko w tym państwie, chyba że przedsiębiorstwo prowadzi w drugim Umawiającym się Państwie działalność gospodarczą poprzez położony tam zakład. Jeżeli przedsiębiorstwo wykonuje działalność w ten sposób, to zyski przedsiębiorstwa mogą być opodatkowane w drugim Państwie, jednak tylko w takiej mierze, w jakiej można przypisać je temu zakładowi.
2. Jeżeli przedsiębiorstwo Umawiającego się Państwa wykonuje działalność w drugim Umawiającym się Państwie poprzez położony tam zakład, to z zastrzeżeniem postanowień ustępu 3, w każdym Umawiającym się Państwie należy przypisać takiemu zakładowi takie zyski, które mógłby on osiągnąć, gdyby wykonywał taką samą lub podobną działalność w takich samych lub podobnych warunkach jako samodzielne przedsiębiorstwo i był całkowicie niezależny w stosunkach z przedsiębiorstwem, którego jest zakładem.
3. Przy ustalaniu zysków zakładu dopuszcza się odliczanie nakładów ponoszonych na rzecz tego zakładu, włącznie z kosztami zarządzania i ogólnymi kosztami administracyjnymi, niezależnie od tego, czy powstały w tym Państwie, w którym położony jest zakład, czy gdzie indziej.
4. Jeżeli w Umawiającym się Państwie istnieje zwyczaj ustalania zysków zakładu przez podział całkowitych zysków przedsiębiorstwa na jego poszczególne części, to postanowienia ustępu 2 nie wykluczają ustaleń przez to Umawiające się Państwo zysku do opodatkowania według zwykle stosowanego podziału; sposób stosowanego podziału zysku musi jednak być taki, żeby wynik był zgodny z zasadami zawartymi w tym artykule.
5. Nie można przypisać zakładowi zysku tylko z tytułu samego zakupu dóbr lub towarów przez ten zakład dla przedsiębiorstwa.
6. Przy stosowaniu poprzednich ustępów, ustalanie zysków zakładu powinno być dokonywane każdego roku w taki sam sposób, chyba że istnieją uzasadnione powody, aby postąpić inaczej.
7. Jeżeli w zyskach mieszczą się dochody, które zostały odrębnie uregulowane w innych artykułach niniejszej Konwencji, to postanowienia tych innych artykułów nie będą naruszane przez postanowienia tego artykułu.

Artykuł 8

ZYSKI Z TRANSPORTU MIĘDZYNARODOWEGO

1. Zyski osiągnięte z eksploatacji statków morskich, statków powietrznych i pojazdów transportu drogowego podlegają opodatkowaniu tylko w tym Umawiającym się Państwie, w którym znajduje się miejsce faktycznego zarządu przedsiębiorstwa.
2. Zyski osiągnięte przez przedsiębiorstwo Umawiającego się Państwa w związku z użytkowaniem, utrzymywaniem lub najmem kontenerów (włączając przyczepy, statki żeglugi śródlądowej i związane z nimi urządzenia służące do transportu kontenerów) używanych do transportu dóbr i towarów w transporcie międzynarodowym podlegają opodatkowaniu tylko w tym Państwie.
3. Postanowienia ustępu 1 i 2 stosuje się również do zysków pochodzących z uczestnictwa w umowie poolowej, we wspólnym przedsiębiorstwie lub międzynarodowym związku eksploatacyjnym.
4. W odniesieniu do zysków uzyskiwanych przez duńsko-norwesko-szwedzkie konsorcjum transportu lotniczego Skandynawskie Linie Lotnicze (SAS), postanowienia ustępów 1- 3 będą stosowne tylko do tej części zysków, która odpowiada udziałom w tym konsorcjum posiadanym przez SAS Denmark A/S, to jest przez udziałowca duńskiego w Skandynawskich Liniach Lotniczych.

Artykuł 9

PRZEDSIĘBIORSTWA POWIĄZANE

1. Jeżeli:
 - a) przedsiębiorstwo Umawiającego się Państwa uczestniczy bezpośrednio lub pośrednio w zarządzaniu, kontroli lub w kapitale przedsiębiorstwa drugiego Umawiającego się Państwa, albo
 - b) te same osoby uczestniczą bezpośrednio lub pośrednio w zarządzaniu, kontroli lub w kapitale przedsiębiorstwa Umawiającego się Państwa i przedsiębiorstwa drugiego Umawiającego się państwa,

i jeżeli w jednym i w drugim przypadku między dwoma przedsiębiorstwami w zakresie ich stosunków handlowych i finansowych, zostaną umówione lub narzucone warunki, które różnią się od warunków, które ustaliłyby między sobą niezależne przedsiębiorstwa, wówczas zyski, które osiągnęłyby jedno z przedsiębiorstw bez tych warunków, ale z powodu tych warunków ich nie osiągnęło, mogą być uznane za zyski tego przedsiębiorstwa i odpowiednio opodatkowane.

2. Jeżeli Umawiające się Państwo włącza do zysków własnego przedsiębiorstwa i odpowiednio opodatkowuje również zyski przedsiębiorstwa drugiego Umawiającego się Państwa, z tytułu których przedsiębiorstwo to zostało opodatkowane w tym drugim Państwie, a zyski w ten sposób połączone są zyskami, które osiągnęłyby przedsiębiorstwo pierwszego Państwa, gdyby warunki ustalone między oboma przedsiębiorstwami były takie, jak między przedsiębiorstwami niezależnymi, wtedy to drugie Państwo dokona odpowiedniej korekty kwoty podatku wymierzonego w tym Państwie. Przy ustalaniu takiej korekty będą odpowiednio uwzględniane inne postanowienia niniejszej Konwencji, a właściwe organy Umawiających się Państw, będą w razie konieczności porozumiewać się ze sobą bezpośrednio.

Artykuł 10

DYWIDENDY

1. Dywidendy, wypłacane przez spółkę mającą siedzibę w Umawiającym się Państwie osobie mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, mogą być opodatkowane w tym drugim Państwie.
2. Jednakże dywidendy te mogą być opodatkowane także w Umawiającym się Państwie, w którym spółka wypłacająca dywidendy ma swoją siedzibę, i zgodnie z prawem tego Państwa, ale jeżeli osoba uprawniona do dywidend ma miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, to podatek tak ustalony nie może przekroczyć:
 - a) 0% kwoty dywidend brutto, jeżeli osobą uprawnioną jest spółka (inna niż spółka osobowa), której bezpośredni udział w kapitale spółki wypłacającej dywidendy wynosi co najmniej 25%, a udział ten znajduje

się w posiadaniu tej osoby przez nieprzerwany okres nie krótszy niż jeden rok i w tym okresie dywidendy zostały zadeklarowane;

- b) 5% kwoty dywidend brutto, jeśli osobą uprawnioną jest fundusz emerytalny lub inna podobna instytucja prowadząca działalność w zakresie systemów emerytalnych, w których mogą uczestniczyć osoby fizyczne w celu zapewnienia sobie świadczeń emerytalnych, jeżeli taki fundusz emerytalny lub inna podobna instytucja jest utworzona, uznana dla celów podatkowych i kontrolowana zgodnie z ustawodawstwem drugiego Państwa,
- c) 15% kwoty dywidend brutto we wszystkich pozostałych przypadkach.

Właściwe organy Umawiających się Państw rozstrzygną, w drodze wzajemnego porozumienia sposób stosowania tych ograniczeń.

Postanowienia tego ustępu nie dotyczą opodatkowania spółki w odniesieniu do zysków, z których dywidendy są wypłacane.

- 3. Określenie „dywidendy” użyte w tym artykule, oznacza dochód z akcji, akcji gratisowych, praw do udziału w zysku, akcji w górnictwie, akcji członków- założycieli lub innych praw z wyjątkiem wierzytelności, do udziału w zyskach, jak również dochód z innych praw w spółce, który według prawa podatkowego Państwa, w którym spółka wypłacająca dywidendy ma siedzibę, jest pod względem podatkowym traktowany jak dochód z akcji.
- 4. Postanowienia ustępów 1 i 2 nie mają zastosowania, jeżeli osoba uprawniona do dywidend, mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie, wykonuje w drugim Umawiającym się Państwie, w którym znajduje się siedziba spółki wypłacającej dywidendy, działalność gospodarczą poprzez zakład w nim położony, i gdy udział, z tytułu którego wypłaca się dywidendy, faktycznie wiąże się z działalnością takiego zakładu. W takim przypadku stosuje się postanowienia artykułu 7.
- 5. Jeżeli spółka, której siedziba znajduje się w Umawiającym się Państwie, osiąga zyski lub dochody z drugiego Umawiającego się Państwa, wówczas to drugie Państwo nie może ani obciążać podatkiem dywidend wypłacanych przez tę spółkę, z wyjątkiem przypadku, gdy takie dywidendy są wypłacane osobie mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w tym drugim Państwie lub w przypadku, gdy udział, z tytułu którego dywidendy są wypłacane, faktycznie wiąże się z działalnością zakładu położonego w drugim Państwie, ani też obciążać nie wydzielonych zysków spółki podatkiem od

nie wydzielonych zysków, nawet kiedy wypłacone dywidendy lub nie wydzielone zyski całkowicie lub częściowo pochodzą z zysków albo dochodów osiągniętych w tym drugim Państwie.

6. Jeżeli Umawiające się Państwo pobrało podatek u źródła w wysokości przekraczającej kwotę podatku przewidzianego przez postanowienia niniejszej Konwencji, wniosek o zwrot nadwyżki podatku powinien być złożony do właściwych organów tego Państwa w ciągu trzech lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym podatek ten był pobrany. Zwrot nadwyżki podatku nastąpi w ciągu sześciu miesięcy, licząc od dnia, w którym wniosek został przedstawiony właściwym organom. Okres sześciomiesięczny może być przedłużony jeżeli obydwie Umawiające się Państwa zgadzają się, iż właściwym organom pierwszego wymienionego Państwa nie została przedstawiona niezbędna dokumentacja.

Artykuł 11

ODSETKI

1. Odsetki, które powstają w Umawiającym się Państwie i są wypłacane osobie mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, mogą być opodatkowane w tym drugim Państwie.
2. Jednakże takie odsetki mogą być także opodatkowane w Umawiającym się Państwie, w którym powstają i zgodnie z ustawodawstwem tego Państwa, ale jeżeli osoba uprawniona do odsetek ma miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, to podatek w ten sposób ustalony nie może przekroczyć 5% kwoty brutto tych odsetek.
3. Bez względu na postanowienia ustępu 2, wszelkie odsetki, o których mowa w ustępie 1, podlegają opodatkowaniu tylko w Umawiającym się Państwie, w którym odbiorca ma miejsce zamieszkania lub siedzibę, jeżeli odbiorca jest osobą uprawnioną do tych odsetek, a odsetki są wypłacane:

- a) w związku z pożyczką dowolnego rodzaju przyznaną, zabezpieczoną lub gwarantowaną przez instytucję finansową, której właścicielem jest Umawiające się Państwo lub która jest przez nie kontrolowana,
 - b) w związku ze sprzedażą na kredyt urządzenia przemysłowego, handlowego lub naukowego,
 - c) w związku z obligacjami, skryptami dłużnymi i innymi podobnymi zobowiązaniami rządu Umawiającego się Państwa, jego jednostki terytorialnej lub organu lokalnego,
 - d) na rzecz drugiego Umawiającego się Państwa, jego jednostki terytorialnej lub organu lokalnego.
4. Użyte w tym artykule określenie „odsetki” oznacza dochód z wszelkiego rodzaju wierzytelności, zarówno zabezpieczonych jak nie zabezpieczonych hipoteką lub prawem do uczestniczenia w zyskach dłużnika, a w szczególności dochody z pożyczek rządowych oraz dochody z obligacji lub skryptów dłużnych, włącznie z premiami i nagrodami związanymi z takimi pożyczkami, obligacjami lub skryptami dłużnymi.
5. Postanowienia ustępów 1 i 2 nie mają zastosowania, jeżeli osoba uprawniona do tych odsetek mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie, prowadzi w drugim Umawiającym się Państwie, w którym powstają odsetki, działalność gospodarczą poprzez zakład tam położony, i jeżeli wierzytelność, z tytułu której płacone są odsetki, jest faktycznie związana z takim zakładem. W takim przypadku stosuje się postanowienia artykułu 7.
6. Uważa się, że odsetki powstają w Umawiającym się Państwie, jeżeli płatnikiem jest to Państwo, jego jednostka terytorialna, organ lokalny lub osoba mająca w tym Państwie miejsce zamieszkania lub siedzibę. Jeżeli jednak osoba wypłacająca odsetki, bez względu na to, czy ma ona miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie, posiada w Umawiającym się Państwie zakład, w związku z działalnością którego powstało zobowiązanie, z tytułu którego są wypłacane odsetki i zapłata tych odsetek jest pokrywana przez ten zakład to uważa się, że odsetki takie powstają w Państwie, w którym zakład jest położony.
7. Jeżeli w wyniku szczególnych powiązań między płatnikiem a osobą uprawnioną do odsetek lub między nimi a osobą trzecią, kwota odsetek związanych z zadłużeniem, z tytułu którego są wypłacane przekracza kwotę, która byłaby uzgodniona pomiędzy płatnikiem a osobą uprawnioną

do odsetek bez tych powiązań, wówczas postanowienia tego artykułu mają zastosowanie tylko do ostatniej wymienionej kwoty. W takim przypadku nadwyżka ponad wymienioną poprzednią część podlega opodatkowaniu w każdym Umawiającym się Państwie zgodnie z jego prawem i z uwzględnieniem odpowiednich postanowień niniejszej Konwencji.

Artykuł 12

NALEŻNOŚCI LICENCYJNE

1. Należności licencyjne powstające w Umawiającym się Państwie i wypłacane osobie uprawnionej mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, mogą być opodatkowane w tym drugim Państwie.
2. Jednakże, należności o których mowa w ustępie 1, mogą być również opodatkowane w Umawiającym się Państwie, w którym powstają i zgodnie z prawem tego Państwa, ale jeżeli odbiorca jest właścicielem należności licencyjnych, to podatek w ten sposób ustalony nie może przekroczyć 5% procent kwoty należności licencyjnych brutto.
3. Określenie „należności licencyjne” użyte w tym artykule, oznacza wszelkiego rodzaju należności płacone za użytkowanie lub prawo do użytkowania wszelkich praw autorskich do dzieła literackiego, artystycznego lub naukowego, włącznie z filmami dla kin, wszelkiego patentu, znaku towarowego, wzoru lub modelu, planu, tajemnicy technologii lub procesu produkcyjnego, jak również za użytkowanie lub prawo do użytkowania jakiegokolwiek urządzenia przemysłowego, handlowego lub naukowego lub za korzystanie z doświadczenia w dziedzinie przemysłowej, handlowej lub naukowej.
4. Postanowienia ustępów 1 i 2 nie mają zastosowania, jeżeli osoba uprawniona do należności licencyjnych, mająca miejsce zamieszkania siedzibę w Umawiającym się Państwie prowadzi w drugim Umawiającym się Państwie, z którego pochodzą należności licencyjne, działalność gospodarczą poprzez zakład w nim położony, a prawa lub majątek, z tytułu których wypłacane są należności licencyjne, faktycznie wiążą się z działalnością tego zakładu. W takim przypadku stosuje się postanowienia artykułu 7.

5. Uważa się, że należności licencyjne powstają w Umawiającym się Państwie, gdy dłużnikiem jest to Państwo, jednostka terytorialna, organ lokalny lub osoba mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w tym Państwie. Jeżeli jednak osoba wypłacająca należności licencyjne, bez względu na to czy ma ona miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie, posiada w Umawiającym się Państwie zakład w związku z którym powstał obowiązek zapłaty tych należności i należności te są ponoszone przez ten zakład, wówczas uważa się, że należności licencyjne powstają w Państwie, w którym znajduje się zakład.
6. Jeżeli w wyniku szczególnych powiązań między płatnikiem a osobą uprawnioną do należności licencyjnych lub między nimi a osobą trzecią, kwota należności licencyjnych płacona za użytkowanie, prawo lub informację, przekracza kwotę, którą płatnik i osoba uprawniona do należności licencyjnych uzgodniliby bez tych powiązań, wówczas postanowienia tego artykułu stosuje się tylko do tej ostatniej wymienionej kwoty. W takim przypadku nadwyżka ponad wymienioną poprzednio kwotę, podlega opodatkowaniu w każdym Umawiającym się Państwie zgodnie z jego prawem i z uwzględnieniem innych postanowień niniejszej Konwencji.

Artykuł 13

ZYSKI Z PRZENIESIENIA WŁASNOŚCI MAJĄTKU

1. Zyski osiągnane przez osobę mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie, z przeniesienia własności majątku nieruchomego, o którym mowa w artykule 6 i położonego w drugim Umawiającym się Państwie, mogą być opodatkowane w tym drugim Państwie.
2. Zyski z przeniesienia własności majątku ruchomego stanowiącego część majątku zakładu, który przedsiębiorstwo jednego Umawiającego się Państwa posiada w drugim Umawiającym się Państwie, łącznie z zyskami,

które pochodzą z przeniesienia własności takiego zakładu (odrębnie albo z całym przedsiębiorstwem) mogą być opodatkowane w tym drugim Państwie.

3. Zyski z przeniesienia własności statków morskich lub statków powietrznych eksploatowanych w transporcie międzynarodowym oraz z przeniesienia własności majątku ruchomego związanego z eksploatacją takich statków morskich lub statków powietrznych, podlegają opodatkowaniu tylko w tym Umawiającym się Państwie, w którym znajduje się miejsce faktycznego zarządu przedsiębiorstwa.
4. Zyski osiągnięte przez przedsiębiorstwo jednego Umawiającego się Państwa z przeniesienia własności kontenerów (włączając przyczepy, statki żeglugi śródlądowej i związane z nimi urządzenia służące do transportu kontenerów) stosowanych do transportu dóbr i towarów w transporcie międzynarodowym podlegają opodatkowaniu tylko w tym Państwie.
5. Zyski osiągnięte z przeniesienia własności akcji, udziałów lub praw w spółce, w jakiegokolwiek innej osobie prawnej lub w spółce osobowej, której majątek składa się głównie z majątku nieruchomego położonego w Umawiającym się Państwie lub z praw wchodzących w skład tego majątku nieruchomego, lub z akcji spółki, której majątek składa się głównie z takiego majątku nieruchomego lub praw wchodzących w skład takiego majątku nieruchomego położonego w Umawiającym się Państwie mogą być opodatkowane w Państwie, w którym majątek nieruchomy jest położony, zgodnie z prawem tego Państwa. Takie zyski podlegają takim samym zasadom opodatkowania jak zyski z przeniesienia własności majątku nieruchomego.
6. Zyski z przeniesienia własności jakiegokolwiek majątku nie wymienionego w ustępach 1,2,3,4 i 5 podlegają opodatkowaniu tylko w tym Umawiającym się Państwie, w którym przenoszący własność ma miejsce zamieszkania lub siedzibę.
7. W odniesieniu do zysków uzyskiwanych przez duńsko-norwesko-szwedzkie konsorcjum transportu lotniczego, Skandynawskie Linie Lotnicze (SAS), postanowienia ustępu 3 będą stosowane tylko do tej części zysków, która odpowiada udziałom w tym konsorcjum posiadanym przez SAS Denmark A/S, przez udziałowca duńskiego w Skandynawskich Liniach Lotniczych.

8. Jeżeli osoba mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie uzyskuje miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, a pierwsze wymienione Umawiające się Państwo opodatkowuje zyski z majątku tej osoby w chwili zmiany przez nią miejsca zamieszkania lub siedziby, wtedy - w przypadku późniejszego przeniesienia własności takiego majątku - zyski z tego majątku osiągnięte do chwili zmiany miejsca zamieszkania lub siedziby tej osoby nie podlegają opodatkowaniu w drugim Umawiającym się Państwie.

Artykuł 14

PRACA NAJEMNA

1. Z uwzględnieniem postanowień artykułów 15, 17 i 18 pensje, płace i inne podobne wynagrodzenia, które osoba mająca miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie otrzymuje za pracę najemną, podlegają opodatkowaniu tylko w tym Państwie, chyba że praca wykonywana jest w drugim Umawiającym się Państwie. Jeżeli praca jest tak wykonywana, to otrzymywane za nią wynagrodzenie może być opodatkowane w tym drugim Państwie.
2. Bez względu na postanowienia ustępu 1, wynagrodzenie, jakie osoba mająca miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie otrzymuje za pracę najemną wykonywaną w drugim Umawiającym się Państwie, podlega opodatkowaniu tylko w tym pierwszym Państwie jeżeli:
 - a) odbiorca przebywa w drugim Państwie przez okres lub okresy nie przekraczające łącznie 183 dni w okresie dwunastu miesięcy, rozpoczynającym się lub kończącym w danym roku podatkowym, i
 - b) wynagrodzenie jest wypłacane przez pracodawcę lub w imieniu pracodawcy, który ma miejsce zamieszkania lub siedzibę w pierwszym wymienionym Państwie, i
 - c) wynagrodzenie nie jest ponoszone przez zakład, który pracodawca posiada w drugim Państwie.
3. Bez względu na poprzednie postanowienia tego artykułu, wynagrodzenie otrzymywane za pracę najemną, wykonywaną na pokładzie statku morskiego eksploatowanego w transporcie międzynarodowym podlega

opodatkowaniu tylko w tym Umawiającym się Państwie, w którym znajduje się miejsce faktycznego zarządu przedsiębiorstwa.

4. Bez względu na poprzednie postanowienia tego artykułu, wynagrodzenie otrzymywane za pracę najemną, wykonywaną na pokładzie statku powietrznego eksploatowanego w transporcie międzynarodowym może być opodatkowane w tym Umawiającym się Państwie, w którym znajduje się miejsce faktycznego zarządu przedsiębiorstwa.

Artykuł 15

WYNAGRODZENIA DYREKTORÓW

Wynagrodzenia dyrektorów i inne podobne należności, które osoba mająca miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie otrzymuje z tytułu członkostwa w radzie dyrektorów spółki mającej siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, mogą być opodatkowane w tym drugim Państwie.

Artykuł 16

ARTYŚCI I SPORTOWCY

1. Bez względu na postanowienia artykułów 7 i 14, dochód uzyskany przez osobę mającą miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie z tytułu działalności artystycznej, na przykład artysty scenicznego, filmowego radiowego lub telewizyjnego, jak też muzyka lub sportowca, z osobiście wykonywanej w tym charakterze działalności w drugim Umawiającym się Państwie może być opodatkowany w tym drugim Państwie.
2. Jeżeli dochód, mający związek z osobiście wykonywaną działalnością artysty lub sportowca, nie przypada na rzecz tego artysty lub sportowca lecz innej osobie, to dochód taki, bez względu na postanowienia artykułów 7 i 14, może być opodatkowany w tym Umawiającym się Państwie, w którym działalność tego artysty lub sportowca jest wykonywana.
3. Postanowienia ustępów 1 i 2 nie mają zastosowania do dochodu uzyskiwanego z działalności prowadzonej w Umawiającym się Państwie przez artystę lub sportowca, jeżeli wizyta w tym Państwie jest całkowicie lub w przeważającej części finansowana z funduszy publicznych jednego

lub obu Umawiających się Państw, ich jednostek terytorialnych lub organów lokalnych. Dochód podlega wówczas opodatkowaniu tylko w tym Umawiającym się Państwie, w którym artysta lub sportowiec ma miejsce zamieszkania.

Artykuł 17

EMERYTURY, ŚWIADCZENIA UBEZPIECZENIA SPOŁECZNEGO ORAZ PODOBNE ŚWIADCZENIA

1. Świadczenia pieniężne otrzymywane przez osobę fizyczną mającą miejsce zamieszkania w Umawiającym się Państwie w ramach systemu ubezpieczeń społecznych drugiego Umawiającego się Państwa, albo w ramach jakiegokolwiek innego systemu z wyjątkiem funduszy utworzonych przez to drugie Państwo, jego jednostkę terytorialną lub organ lokalny mogą być opodatkowane w tym drugim Państwie.
2. Z zastrzeżeniem postanowień ustępu 1 tego artykułu oraz ustępu 2 artykułu 18, emerytury oraz inne podobne wynagrodzenia powstające w pierwszym Umawiającym się Państwie a wypłacane osobie posiadającej miejsce zamieszkania w drugim Umawiającym się Państwie, w związku lub niezależnie od poprzedniego zatrudnienia, podlegają opodatkowaniu tylko w tym drugim Umawiającym się Państwie, chyba że:
 - i) składki wpłacane przez osobę uprawnioną na rzecz funduszu emerytalnego były odliczane od dochodu podlegającego opodatkowaniu tej osoby w pierwszym Umawiającym się Państwie, zgodnie z prawem tego Państwa; lub
 - ii) składki wpłacane przez pracodawcę nie stanowiły dla osoby uprawnionej dochodu podlegającego opodatkowaniu w pierwszym Umawiającym się Państwie, zgodnie z prawem tego Państwa.

W takim przypadku, emerytury mogą być opodatkowane w pierwszym Umawiającym się Państwie.

3. Uważa się, że emerytury i renty powstają w Umawiającym się Państwie jeżeli są wypłacane przez fundusz emerytalno-rentowy lub inną podobną instytucję prowadzącą działalność w zakresie systemów emerytalno-rentowych, w których mogą uczestniczyć osoby fizyczne w celu zapewnienia sobie świadczeń emerytalno-rentowych, pod warunkiem, że

taki fundusz emerytalno-rentowy lub inna podobna instytucja jest utworzony, uznany dla celów podatkowych i nadzorowany zgodnie z prawem tego Państwa.

4. W rozumieniu tego artykułu, system emerytalno-rentowy o którym mowa w ustępie 3 obejmuje:
 - a) W przypadku Polski: emerytury i renty przyznane zgodnie z przepisami ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 162, poz. 1118).
 - b) W przypadku Danii: systemy emerytalne których dotyczą przepisy Działu I Ustawy o opodatkowaniu systemów emerytalnych (pensions-beskatningsloven).

Artykuł 18

PRACOWNICY PAŃSTWOWI

1.
 - a) Pensje, płace i inne podobne wynagrodzenia, inne niż emerytura, wypłacane przez Umawiające się Państwo, jego jednostkę terytorialną lub organ lokalny osobie fizycznej z tytułu usług świadczonych na rzecz tego Państwa, jego jednostki terytorialnej lub organu lokalnego, podlegają opodatkowaniu tylko w tym Państwie.
 - b) Jednakże pensje, płace i inne tego rodzaju wynagrodzenia podlegają opodatkowaniu tylko w drugim Umawiającym się Państwie, jeżeli usługi są świadczone w tym Państwie, a osoba świadcząca te usługi ma miejsce zamieszkania w tym drugim Państwie, i która:
 - i) jest obywatelem tego Państwa; lub
 - ii) nie stała się osobą mającą miejsce zamieszkania w tym Państwie wyłącznie w celu świadczenia tych usług.
2.
 - a) Jakakolwiek emerytura wypłacana przez lub pochodząca z funduszy utworzonych przez Umawiające się Państwo, jego jednostkę terytorialną lub organ lokalny, osobie fizycznej z tytułu świadczenia usług na rzecz tego Państwa, jego jednostki terytorialnej lub organu lokalnego podlega opodatkowaniu tylko w tym Państwie.

- b) Jednakże taka emerytura podlega opodatkowaniu tylko w drugim Umawiającym się Państwie, jeśli osoba jest obywatelem tego Państwa i posiada w nim miejsce zamieszkania.
3. Postanowienia artykułów 14, 15, 16 i 17 stosuje się do pensji, płac i innych podobnych wynagrodzeń oraz emerytur z tytułu świadczenia usług pozostających w związku z działalnością gospodarczą prowadzoną przez Umawiające się Państwo, jego jednostkę terytorialną lub organ lokalny.

Artykuł 19

STUDENCI

Należności otrzymywane na utrzymanie, kształcenie lub odbywanie praktyki przez studenta, lub praktykanta, który przebywa w pierwszym Umawiającym się Państwie wyłącznie w celu kształcenia się, odbywania praktyki lub szkolenia, a który ma lub bezpośrednio przed przybyciem do tego Państwa miał miejsce zamieszkania w drugim Umawiającym się Państwie, nie podlegają opodatkowaniu w pierwszym Państwie, jeżeli należności te pochodzą ze źródeł spoza pierwszego Państwa.

Artykuł 20

INNE DOCHODY

1. Dochody osoby mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie, bez względu na to gdzie są osiągnane, a nie objęte postanowieniami poprzednich artykułów niniejszej Konwencji, podlegają opodatkowaniu tylko w tym Państwie.
2. Postanowień ustępu 1 nie stosuje się do dochodów nie będących dochodami z majątku nieruchomego, określonego w ustępie 2 artykułu 6, jeżeli osoba osiągająca takie dochody, posiadająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w jednym Umawiającym się Państwie, prowadzi w drugim Umawiającym się Państwie działalność gospodarczą poprzez zakład w nim położony i gdy prawo lub majątek, z tytułu których osiąga dochód, są faktycznie związane z działalnością takiego zakładu. W takim przypadku stosuje się postanowienia artykułu 7.

Artykuł 21

MAJĄTEK

1. Majątek nieruchomy, określony w artykule 6, będący własnością osoby mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie, a położony w drugim Umawiającym się Państwie, może być opodatkowany w tym drugim Państwie.
2. Majątek ruchomy, stanowiący część majątku zakładu, który przedsiębiorstwo Umawiającego się Państwa posiada w drugim Umawiającym się Państwie, może być opodatkowany w tym drugim Państwie.
3. Majątek w postaci statków morskich i statków powietrznych eksploatowanych w transporcie międzynarodowym, jak również mienie ruchome służące do eksploatacji takich statków morskich i statków powietrznych podlega opodatkowaniu tylko w tym Umawiającym się Państwie, w którym znajduje się miejsce faktycznego zarządu przedsiębiorstwa.
4. Wszelkie inne części majątku osoby mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie podlegają opodatkowaniu tylko w tym Państwie.

Artykuł 22

UNIKANIE PODWÓJNEGO OPODATKOWANIA

Podwójne opodatkowanie będzie eliminowane w następujący sposób:

- a) Z zastrzeżeniem postanowień punktu c), jeżeli osoba mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie osiąga dochód lub posiada majątek, który zgodnie z postanowieniami niniejszej Konwencji może być opodatkowany w drugim Umawiającym się Państwie, wówczas pierwsze Państwo zezwoli na:
 - i) odliczenie od podatku dochodowego danej osoby kwoty równej podatkowi dochodowemu zapłaconemu w tym drugim Państwie;
 - ii) odliczenie od podatku od majątku danej osoby kwoty równej podatkowi od majątku zapłaconemu w tym drugim Państwie.

- b) Jednakże takie odliczenie w żadnym razie nie może przekroczyć tej części podatku dochodowego lub podatku od majątku, obliczonego przed dokonaniem odliczenia, która przypada bądź na dochód, bądź na majątek, jaki może być opodatkowany w tym drugim Państwie;
- c) Jeżeli osoba mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w Umawiającym się Państwie osiąga dochód, lub posiada majątek, który zgodnie z postanowieniami niniejszej Konwencji podlega opodatkowaniu tylko w drugim Umawiającym się Państwie, to pierwsze Umawiające się Państwo może włączyć ten dochód lub majątek do podstawy opodatkowania, jednakże powinno zezwolić na odliczenie od podatku od dochodu lub od podatku od majątku tej części podatku od dochodu lub podatku od majątku, która w zależności od konkretnego wypadku przypada na dochód lub majątek posiadany w drugim Umawiającym się Państwie.

Artykuł 23

RÓWNE TRAKTOWANIE

1. Obywatele Umawiającego się Państwa nie mogą być poddani w drugim Umawiającym się Państwie ani opodatkowaniu, ani związanym z nim obowiązkom, które są inne lub bardziej uciążliwe niż opodatkowanie i związane z nim obowiązki, którym są lub mogą być poddani w tych samych okolicznościach obywatele tego drugiego Państwa, a w szczególności w związku z ich miejscem zamieszkania lub siedziby. Niniejsze postanowienie stosuje się również, bez względu na postanowienia artykułu 1, w stosunku do osób, które nie mają miejsca zamieszkania lub siedziby w jednym lub obu Umawiających się Państwach.
2. Osoby nie posiadające obywatelstwa, mające miejsce zamieszkania w jednym z Umawiającym się Państw, nie będą poddane w żadnym z Umawiających się Państw opodatkowaniu ani związanym z nim obowiązkom, które są inne lub bardziej uciążliwe niż opodatkowanie i związane z nim obowiązki, jakim są lub mogą być poddani obywatele danego Państwa w takich samych okolicznościach, w szczególności w odniesieniu do miejsca zamieszkania, obywatele danego Państwa.
3. Opodatkowanie zakładu, który przedsiębiorstwo Umawiającego się Państwa posiada w drugim Umawiającym się Państwie, nie może być w tym drugim Państwie mniej korzystne niż opodatkowanie przedsiębiorstw

tego drugiego Państwa prowadzących taką samą działalność. Postanowienie to nie może być rozumiane jako zobowiązujące Umawiające się Państwo do udzielenia osobom mającym miejsce zamieszkania w drugim Umawiającym się Państwie jakichkolwiek osobistych zwolnień, ulg i obniżek podatkowych, z uwagi na stan cywilny i rodzinny, których udziela ono osobom mającym miejsce zamieszkania na jego terytorium.

4. Z wyjątkiem stosowania postanowień artykułu 9 ustęp 1 i artykułu 11 ustęp 7 lub artykułu 12 ustęp 6, odsetki, należności licencyjne i inne koszty ponoszone przez przedsiębiorstwo Umawiającego się Państwa na rzecz osoby mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, przy określaniu zysków tego przedsiębiorstwa podlegających opodatkowaniu są odliczane przy określaniu podlegających opodatkowaniu zysków tego przedsiębiorstwa na takich samych warunkach jakby były one płacone na rzecz osoby mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w tym pierwszym Państwie. Podobnie zobowiązania przedsiębiorstwa Umawiającego się Państwa, zaciągnięte wobec osoby mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie, są odliczane przy określaniu podlegającego opodatkowaniu majątku tego przedsiębiorstwa na takich samych warunkach, jakby były one zaciągnięte wobec osoby mającej miejsce zamieszkania lub siedzibę w pierwszym wymiennym Państwie.
5. Przedsiębiorstwa Umawiającego się Państwa, których majątek należy w całości lub częściowo, albo który jest kontrolowany bezpośrednio lub pośrednio przez jedną lub więcej osób, mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w drugim Umawiającym się Państwie nie mogą być poddane opodatkowaniu, ani związanym z nim obowiązkom, które są inne lub bardziej uciążliwe aniżeli opodatkowanie i związane z nim obowiązki, którym są lub mogą być poddane podobne przedsiębiorstwa pierwszego Państwa.
6. Bez względu na postanowienia artykułu 2, postanowienia niniejszego artykułu stosuje się do wszystkich podatków, bez względu na ich rodzaj i nazwę.

Artykuł 24

PROCEDURA WZAJEMNEGO POROZUMIEWANIA SIĘ

1. Jeżeli osoba jest zdania, że działania jednego lub obu Umawiających się Państw wprowadziły lub wprowadzą dla niej opodatkowanie niezgodne z postanowieniami niniejszej Konwencji, wówczas może ona niezależnie od środków odwoławczych przewidzianych w prawie wewnętrznym tych Państw, przedstawić swoją sprawę właściwemu organowi tego Państwa, w którym ma ona miejsce zamieszkania lub siedzibę lub jeżeli w danej sprawie mają zastosowanie postanowienia artykułu 23 ustęp 1, właściwemu organowi tego Umawiającego się Państwa, którego jest obywatelem. Sprawa winna być przedłożona w ciągu trzech lat, licząc od dnia pierwszego urzędowego zawiadomienia, o działaniu powodującym opodatkowanie niezgodne z postanowieniami niniejszej Konwencji.
2. Właściwy organ, jeżeli uzna zarzut za uzasadniony i jeżeli nie może znaleźć zadowalającego rozwiązania, podejmie starania, aby przypadek ten uregulować w porozumieniu z właściwym organem drugiego Umawiającego się Państwa, tak aby zapobiec opodatkowaniu niezgodnemu z niniejszą Konwencją. Osiągnięte w ten sposób porozumienie zostanie wprowadzone w życie bez względu na terminy przewidziane przez ustawodawstwo wewnętrzne Umawiających się Państw.
3. Właściwe organy Umawiających się Państw, będą wspólnie czynić starania, aby w drodze wzajemnego porozumienia usuwać trudności lub wątpliwości, które mogą powstać przy interpretacji lub stosowaniu Konwencji. Mogą one również wspólnie uzgodnić, w jaki sposób można zapobiec podwójnemu opodatkowaniu w przypadkach, które nie są uregulowane w niniejszej Konwencji.
4. Właściwe organy Umawiających się Państw mogą komunikować się bezpośrednio, jak również poprzez wspólną komisję składającą się z nich samych lub ich przedstawicieli, w celu osiągnięcia porozumienia w sprawach objętych postanowieniami poprzednich ustępów.

Artykuł 25

WYMIANA INFORMACJI

1. Właściwe organy Umawiających się Państw będą wymieniały informacje, które są niezbędne do stosowania postanowień niniejszej Konwencji oraz informacje dotyczące ustawodawstwa wewnętrznego Umawiających się Państw, w odniesieniu do podatków bez względu na ich rodzaj i nazwę nałożonych przez Umawiające się Państwo, jego jednostki terytorialne lub organy lokalne w zakresie, w jakim opodatkowanie to nie jest sprzeczne z Konwencją. Wymiana informacji nie jest ograniczona postanowieniami artykułów 1 i 2. Wszelkie informacje uzyskane przez Umawiające się Państwo będą stanowiły tajemnicę na takiej samej zasadzie, jak informacje uzyskane zgodnie z ustawodawstwem wewnętrznym tego Państwa i będą mogły być ujawnione jedynie osobom lub władzom (w tym sądom albo organom administracyjnym) zajmującym się wymiarem lub poborem, egzekucją lub ściąganiem albo rozpatrywaniem odwołań w zakresie podatków określonych w pierwszym zdaniu. Takie osoby lub organy będą wykorzystywać informacje wyłącznie w takich celach. Mogą one ujawniać te informacje w jawnym postępowaniu sądowym lub w postanowieniach sądowych.
2. Postanowienia ustępu 1 nie mogą być w żadnym przypadku interpretowane jako zobowiązujące jedno z Umawiających się Państw do:
 - a) stosowania środków administracyjnych, które są sprzeczne z ustawodawstwem lub praktyką administracyjną tego lub drugiego Umawiającego się Państwa;
 - b) udzielania informacji, których uzyskanie nie byłoby możliwe na podstawie własnego ustawodawstwa albo w ramach normalnej praktyki administracyjnej tego lub drugiego Umawiającego się Państwa;
 - c) udzielania informacji, które ujawniłyby tajemnicę handlową, gospodarczą, przemysłową, kupiecką lub zawodową albo działalność handlową lub informacji, których udzielanie sprzeciwiałoby się porządkowi publicznemu (ordre public).

Artykuł 26

PRZEDSTAWICIELE DYPLOMATYCZNI I URZĘDNIICY KONSULARNI

Żadne postanowienia niniejszej Konwencji nie naruszają przywilejów podatkowych, przysługujących pracownikom dyplomatycznym lub urzędnikom konsularnym na podstawie ogólnych zasad prawa międzynarodowego lub postanowień umów szczególnych.

Artykuł 27

ROZSZERZENIE ZAKRESU TERYTORIALNEGO

1. Obowiązywanie niniejszej Konwencji może być rozszerzone w jej obecnym brzmieniu lub przy wprowadzeniu koniecznych zmian na Wyspy Owcze oraz Grenlandię. Każde takie rozszerzenie wchodzi w życie w określonym terminie i z uwzględnieniem takich zmian i warunków, w tym warunków ustania ich obowiązywania, jakie mogą być uzgodnione między Umawiającymi się Państwami w drodze dyplomatycznej wymiany not lub w inny sposób, zgodnie z ich procedurami konstytucyjnymi.
2. Jeżeli nie nastąpi inne uzgodnienie między Umawiającymi się Państwami, wypowiedzenie Konwencji przez jedno z nich na mocy artykułu 29 oznaczać będzie również wypowiedzenie stosowania Konwencji w odniesieniu do Wysp Owczych lub Grenlandii.

Artykuł 28

WEJŚCIE W ŻYCIE

1. Umawiające się Państwa poinformują się wzajemnie o spełnieniu wymogów konstytucyjnych przewidzianych w ich ustawodawstwie wewnętrznym dla wejścia w życie niniejszej Konwencji.
2. Konwencja wejdzie w życie z datą otrzymania późniejszej z not, o których mowa w ustępie 1 i jej postanowienia będą miały zastosowanie do podatków za rok podatkowy, który nastąpi bezpośrednio po roku, w którym Konwencja wejdzie w życie oraz następnych lat podatkowych.
3. W przypadku Polski postanowienia artykułu 14 ustęp 3 będą miały zastosowanie do wynagrodzeń otrzymanych przed wejściem w życie niniejszej Konwencji przez osobę mającą miejsce zamieszkania w Polsce.
4. Umowa między Rządem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej a Rządem Królestwa Danii w sprawie unikania podwójnego opodatkowania w zakresie podatków od dochodu i majątku, podpisana w Kopenhadze dnia 6 kwietnia 1976 roku, zmieniona Protokołem podpisanym w Warszawie dnia 17 maja 1994 roku wygaśnie i jej postanowienia przestaną obowiązywać w dniu, w którym niniejsza Konwencja wejdzie w życie.

Artykuł 29

WYPOWIEDZENIE

Niniejsza Konwencja pozostaje w mocy do czasu wypowiedzenia jej przez Umawiające się Państwo. Każde Umawiające się Państwo może wypowiedzieć Konwencję, przekazując w drodze dyplomatycznej pisemną notyfikację o wypowiedzeniu, co najmniej sześć miesięcy przed końcem roku kalendarzowego rozpoczynającego się po upływie pięciu lat od roku, w którym Konwencja wejdzie w życie. W takim przypadku Konwencja przestanie obowiązywać w odniesieniu do podatków dotyczących roku podatkowego, który nastąpi bezpośrednio po roku, w którym została przekazana nota o wypowiedzeniu oraz następnych lat podatkowych.

Na dowód czego, niżej podpisani, należycie do tego upoważnieni przez ich odnośne Rządy, podpisali niniejszą Konwencję.

Sporządzono w Warszawie dnia 6 grudnia roku 2001 w dwóch egzemplarzach, każdy w językach polskim, duńskim i angielskim, przy czym wszystkie teksty są jednakowo autentyczne. W przypadku rozbieżności przy interpretacji, rozstrzygający jest tekst angielski.

**W IMIENIU
RZECZYPOSPOLITEJ
POLSKIEJ**

**W IMIENIU
KRÓLESTWA DANII**